

Zrudoba abo strach? abo hlód? abo nahota? abo strachnosć? abo pschesczěhanjo? abo mjecź? Ale my wěmy, zo wschitto pschewinjemy pschez smilnu luboscź a hnadu toho, liž je nas prjedy lubował a czežcy wukupil pschez swoju drohu krej na zdónku swjatoho Ischiža. Ežim swěrnischo so Skhrystusej na joho boloscziwym puczju pschizantujemy, ežim bóle wot njoho wulnjemy tu měrninosć, kotraž wusměšena a hanjena zasty njehanjesche; tu smilnosć, kotraž we sudženju swojich pschecziwnikow njewopomina jich winu, ale sčtož jich zamołwja; tu miłosć, liž skaboscze a wopacznoscze druhich bjez hórloscze a nahloscze znjese; tu luboscź, kotraž je l wodawanju a zabjwanju kóždy čas pschihotowana; tu wulkomyšnosć, kotraž žehliwe wuhlo na hłowach swojich njepscheczelow hromadza; te zaprjewanjso sebje samoho, kotrež tradanja zwólniwje na so wozmje, wopory rady pschinjese, boloscze scjerpnje njese; tu scjerpnosć, liž wutraje hacź do tónca: ežim bóle budze sčizowny pucz, kotryž tón Knjez nas wjedze, tež nam tróšcht a mēr za nasche dusche podawacź. Pschetož tym, liž Boha lubuja, dyrbja dže wschitte wěcy l lěpschomu bječ.

R prawomu pschihotowanju na pschichodne czerpjenja sčucha po wučbje Žezusowej stónčnje tež njepschewinje prócowanjo, zo bježmy džečjacu dowěrnoscź l Bohu we sebi wobkrućili. Wosebje we času czerpjenjow bliži so Boh l nam z pomocu swojeje hnady. Tohodla praji swjaty japoschtol Pawol z pschewodowacej, krotej dowěru: „Dyž sym staby, tehdom sym slyny.“ Pschi najšiwischim a najponižnischim spóznacju swojeje skaboscze cžuje wón z najnutrischim djalom l Bohu njebjesku pomoc, kotraž jomu z horjela pschiduje. Tohodla, bježnje ze wschěch stronow zrudženy byl, njestrachuje so; bježnje jomu czežšo bylo, nježhubi nadžiju; bježnje pschesczěhanj byl, njewidzi so wopuschženy. Derje nam, tsi krocź derje nam, jeli tajli japoschtelski duch a zmyšlenjo nas napjelnja. Ežim lóžo budze nam, w kóždym času wobstacź. My budžemy wjeseli w nadžiji na stajny zalit Božeje hnady, kotraž nas na wschěch naschich puczach pschewodja a nas wobhlowa pschew najskubšchim padom, pschew wotpadom wot Boha pschez zacswošlowanjo. Ale nascha dowěrnoscź dyrbi nic jeno na tónle wyschšchi zalit so zložowacź, kotryž tón Knjez we czerpjenjach nam sobudželi, ale dyrbi tež wotpohladanjo thč samych wobkredžbowacź. — Kóžoa krocžel czerpjacocho zbóžnika na joho boloscziwym puczju stuzesche jenož l dołonjenju joho skutka, l pschekrasnenju joho parschony, l naschomu wumóženju, l woměrjenju a l zbóžnosćenju. Njesčónčnje žohnowanja sčizownoho pucza Skhrystusowoho, te kužoty hnadow, kotrež na Wolgatha žórlachu, hdyž krej syna cžłowjela hrěšchnu zemju wujedna, su nam jara změrowace dopolazanjso za to, zo tež my pschez nóc l swětku, pschez bėdženjo l dobhčju, pschez njezastužene poniženjo l derje zastuženomu powyščenju, pschez tradanja a wopory l potnomu wužiwanju zbóžnoscze dónžemy. Potni tajloho pschewědczenja načemy naschu dowěru zhubicź, kotraž ma wulke myto. Wjele wjach načemy to za žórto wjele rjaných wjeselow mēč, hdyž do wschelalich prubženjow padnjemy.

Duž wužiwajmy, wjelelubowani we tym Knjezu, tón pschilhadzacy póstny čas prawje dostojnje, a wopominajmy pschi pobožnym rozpominanju czerpjenja naschoho zbóžnika tež te czerpjenja a cžěnoscze, kotrež po Božej njewobšahnitej radže snadž prjedy abo pozdžischo halo sudženja a pruhowanja Bože na nas pschidbu. Pschez wosebje pilne wopytowanjo zjawných Božich službow runje w tutym času, pschez husečishe wužiwanjso Božoho wopravenja, pschez cžasczišche domjace pobožnoscze načemy so wobronicź a pschihotowacź l dobromu bėdženju napscheczo swětej a joho czerpjenju. Dyž z tym njepschewinje zwučowanja we podacju do Božeje wole zjenoscziwym, te přědswaczo pschecy zasty wobnowjamy, zo načemy dopusčženja Bože l naschomu spomóženju wužiwacź a džečjacu dowěrnoscź l Bohu wobkrućecź, potom budžemy tež w času najthschisich boloscžow hódni wučownich naschoho sčizowanoho zbóžnika. Njetrjebamy so bojecź, zo